

чисельність органів охорони правопорядку, повноваження їх посадових і службових осіб визначаються виключно законом. Це унеможливить вирішення вказаних питань на рівні підзаконних нормативних актів, а тому сприятиме обмеженню можливості будь-яких зловживань, сприятиме законності у діяльності органів охорони правопорядку та розпорядженні державними коштами на їх утримання і забезпечення належних умов функціонування.

4. Здійснення реформаційних процесів у правоохоронній сфері неможливе також без суттєвого оновлення конституційно-правового статусу прокуратури, який відповідатиме європейським стандартам, що створить належне правове підґрунтя її функціонування, забезпечить ефективну роль у механізмі державного захисту прав і свобод людини, інтересів суспільства і держави. Розглядаючи це питання, слід визначити місце і роль прокуратури у механізмі держави.

5. Дуже важливим при проведенні конституційної реформи є те, що в модернізованій Конституції система соціальних цінностей має бути вибудована таким чином, щоб на її вершині була людина, а не держава. Йдеться, зокрема, про змістовне збагачення основних прав і свобод, приведення їх переліку у відповідність до ратифікованих Україною міжнародних та європейських актів, закріплення в Конституції України права громадян на звернення до Європейського суду з прав людини, а також принципу пріоритету норм міжнародного права перед нормами національного законодавства. При закріпленні прав і свобод людини у Конституції мають бути визначені позитивні зобов'язання держави щодо забезпечення кожного з таких прав.

4. Слід також належним чином конституювати інститут громадянського суспільства, підвищити його роль у відносинах із публічною владою, запровадити інститути народної ініціативи, ініціативного референдуму і плебісциту, конституційної скарги громадян, розширити економічні та інші гарантії для розвитку місцевого самоврядування і децентралізації влади.

6. Необхідно також зазначити на тому, що суттєво має бути удосконалена система судової влади, зокрема щодо її підконтрольності народові, спрощення і доступності правосуддя, посилення гарантій законності.

Конституційна реформа є складним політико-правовим процесом, який відображає як рівень, так і напрям розвитку суспільства і держави. Розвиток України як конституційної держави висуває до конституційної реформи низку вимог змістового і процедурного характеру. Зміни до Конституції України мають бути зорієнтовані на формування конституційної системи за зразком європейських держав зі сталою традицією конституціоналізму та впроваджуватися виключно відповідно до конституційних процедур, що забезпечать легітимність Основного Закону України.

Симоненко О.В. курсант 1 курсу
ННІФСКМ НАВС;
Науковий керівник: Тюріна О.В.
професор кафедри теорії держави та
права НАВС, к.ю.н., доцент

СУЧАСНА ПОЛІТИЧНА СИСТЕМА УКРАЇНИ: ОКРЕМІ АСПЕКТИ ХАРАКТЕРИТИКИ

Сьогодні Український народ являє собою специфічне перехідне суспільство, яке поступово трансформується, по суті, від одного до іншого суспільного ладу. Незважаючи на свій могутній людський, природний, економічний та науковий потенціал, Україна продовжує сповзати у глибоку системну кризу, у зв'язку з тим, що належним чином не проведені ні політичні, ні економічні, ні судові реформи, а українське суспільство політично не структуроване. Досвід України красномовно свідчить, що без розв'язання наріжних політичних проблем, без належної політичної організації суспільства, будь-які економічні перетворення приречені на провал. Без дослідження реальних політико-правових процесів сучасної України, без створення теорії політичної системи, її конституційно-правових основ подальший розвиток країни буде гальмуватися.

Категорія «політична система» відтворює політичну діяльність, підкреслює системний характер політичного життя. Поняття політичної системи дозволяє розкрити цілісність, динамізм і

структуру політичного життя, його якісні характеристики, що визначаються, насамперед, місцем і роллю самої політики у суспільстві.

Політика – важливий компонент життєдіяльності суспільства, який за своєю природою пронизує усі сфери суспільного життя. Як соціальне явище політика має відносно самостійний характер, і її розвиток відбувається на основі власних закономірностей, пов'язаних при цьому із об'єктивними закономірностями розвитку певного суспільства і відповідної держави. Індикаторами ефективності політичної системи є загальнолюдські цінності, а саме - суспільний прогрес, демократія, політичні права й свободи людини, соціальна справедливість, людський вимір політики, всебічний розвиток особи.

Політичну систему в Україні ще не можна вважати сталою, тому саме виборчі процеси слугують імпульсом до її вдосконалення та зростання політичної зрілості громадян і формування нової політико-управлінської еліти зі зростанням її політичної свідомості та відповідальності перед народом за державотворчі процеси на шляху до демократії.

Для втілення у життя демократичних норм та принципів формування політичних рішень, необхідна наявність таких компонентів, як поступове оновлення еліт та шляхів їх рекрутування під впливом зміни поколінь; остаточне інституційне оформлення правлячої еліти та громадянського суспільства; оптимізація взаємодії влади та суспільства в поєднанні з підвищенням якості та ефективності органів місцевого самоврядування, підвищення авторитету судових органів; звуження можливостей політичних лідерів ухвалювати одноосібні політичні рішення; встановлення критеріїв відбору, призначення і відставки вищих посадовців; подальший розвиток політичного плюралізму, багатопартійності, недопущення монополії елітних груп на політичну інформацію тощо.

Для модернізації своєї політичної системи Україні доведеться вирішити питання політичного орієнтування, національної ідентичності громадян, своєї економічної спрямованості, чіткого зовнішньо-політичного орієнтування чи домінування, питання внутрішньої безпеки. Для цього треба прийняти нові закони й допрацювати старі, провести кілька невідкладних реформ тощо. Якщо вдасться подолати тенденції неупорядкованої деструктуризації старої політичної системи, з одного боку, та реформувати і стабілізувати нові демократичні інститути з другого, утвориться новий політичний формат – політична система демократичних відносин, ефективних правових гарантій діяльності та політичної відповідальності усіх суб'єктів демократичного процесу.

Період 1991– 2015 рр. є визначальним для трансформації сучасної системи міжнародних відносин. Саме ця доба є часом ствердження Української держави на міжнародній арені, здобуття гідного місця у світовому співтоваристві, наповнення конкретним змістом двосторонніх відносин з більшістю країн, з якими встановлені дипломатичні відносини. Фундаментальним для зовнішньої політики України як європейської держави залишається забезпечення зовнішніх чинників національного розвитку й безпеки, її активна участь у розбудові нової системи міжнародних відносин та подальшого формування сприятливого клімату для розвитку політичного, економічного та культурного співробітництва з усіма країнами світу на двосторонніх і багатосторонніх засадах. Дотримання принципу рівнонаближеності та багатовекторності, послідовне взаємовигідне співробітництво у питаннях, що становлять національний інтерес України та зміцнення міжнародного політичного статусу, уникнення різкого нахилу від одного стратегічного напрямку до іншого мають лягти в основу стратегії України в існуючому геополітичному середовищі.

Держава займає провідне місце у політичній системі. Це зумовлено тим, що держава знаходиться у центрі політичної діяльності, навколо здобуття державної влади точиться політична боротьба. Сучасна держава володіє суверенною владою, уособлює суверенітет народу та суверенітет нації і є результатом реалізованого права на самовизначення; виступає офіційним представником усього народу через вищий представницький орган законодавчої влади; забезпечує права громадян; виконує різні загальносоціальні функції; має спеціальний апарат управління і примусу; встановлює обов'язкові для всіх правила поведінки у вигляді правових норм, за допомогою яких регулює суспільні відносини. Сучасна Українська держава має сприяти

формуванню сталої політичної системи нашого суспільства.

Список використаних джерел

1. Ребкало В. А., Василевський О. Л. Шляхи реформування політичної системи України [Текст] / В. А.Ребкало, О. Л. Василевський // Політична реформа - гарантія демократичного розвитку українського суспільства. -К., 2004.- С 8-9.
2. Француз А.Й. Співвідношення понять "політична система" та "політична структура" (правовий аспект) // Держава і право - Київ, 2004 - Вип. 25. - с.136 – 142.
3. Юсов А.В. Політична система сучасного суспільства: поняття, структура, функції // Держава і право: збірник наукових праць: юридичні і політичні науки/ Інститут держави і права ім. В.М. Корецького НАН України - Київ, 2008. - Вип. 41. - С. 112 – 116.

**Тихомиров Д.О. старший викладач
кафедри теорії держави та права НАВС,
к.ю.н.**

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ОРГАНІЗАЦІЇ ПІДГОТОВКИ ПОЛІЦІЇ У ВЕЛИКОБРИТАНІЇ

Сучасні процеси світового правового розвитку характеризуються здебільшого не поглибленням самотності національних правових систем і притаманних їм форм організації й здійснення юридичної діяльності, а, навпаки, конвергенцією, взаємопроникненням особливо в тих сферах, у яких правові інституції інших країн є більш ефективними й такими, що відповідають правовому прогресу. Прецедентне право як “юридичне” право все більше проникає в країни, що відносяться до інших правових сімей, а також у правовий простір міждержавних і наддержавних об’єднань, регіональне й міжнародне право.

Враховуючи інтеграцію України в європейський та міжнародний правовий простір, така конвергенція й міжнародне визнання значення юридичної діяльності в правовому розвитку стає одним із напрямків реформування вітчизняної правової системи.

Організація поліції кожної країни є різною й адаптованою як під національне законодавство, так і під структуру самої держави. Наприклад, поліція у Великобританії складається з приблизно 50 регіональних підрозділів в Англії, Шотландії та Уельсі і такий тип організації поліції вважається децентралізованим. Окрім поліцейських сил, у Великобританії існує спеціальний підрозділ [MI5](#), який забезпечує внутрішню безпеку держави. Будь-який працівник поліції в Англії може виконувати окремі юридичні дії, які відносяться до юридичної діяльності, але при цьому їм не обов’язково мати юридичну освіту. Майже 3/4 всіх поліцейських сил Англії складають констеблі різних рівнів, які за своїми повноваженнями проводять дії щодо припинення, розкриття й розслідування злочинів. Вони не мають повної, в нашому розумінні, юридичної освіти, але проходять юридичну підготовку щодо питань, які відносяться до сфери розслідування, попередження та розкриття злочинів

Кадрова робота в країнах англо-американської правової сім’ї відрізняється від її аналогів у країнах романо-германського типу. У таких країнах як Сполучені Штати Америки, Великобританія, Австралія, Канада, Нова Зеландія, майже всі, особи, які займають посаду в поліції, розпочинають з найнижчого рівня навчання. При проходженні служби кожен поліцейський може отримати підвищення за умов належного виконання ним своїх обов’язків та проходження конкурсних екзаменів, що дозволяє виявити найбільш професійно підготовлених та достойних працівників.

Державна освітня політика у сфері поліцейської освіти у Великобританії з 80-х рр. була направлена на посилення впливу Центру на управління поліцією і підготовку для неї фахівців. У 1985 р. була опублікована доповідь «Стратегія поліцейської підготовки», в якому наголошувалися щодо недоліків в організації управління підготовкою кадрів. У зв'язку з цим в 1992 р. управління підготовкою кадрів було реформоване. Реорганізації було піддана і сама система підготовки поліцейських кадрів. Якщо до реформи попередню підготовку перед призначенням на посаді